

VARJUPAIKADE MTÜ

KÄÄPA ALL

VARJUPAIKADE MTÜ TÄITSA OMA AJAKIRI

sügis 2015 (nr 13)

SELLES NUMBRIS:

- lapse saamisest ja kassidest
- tublidest meestest
- väikestest tüdrukutest
- ja palju muud põnevad!

Toimetajalt

Kaua tehtud kaunikene - Käpa all on nüüd uues kuues.

Tundsi vajadust uudiskirja sisulistele muudatustele, aga et nii ümberkorraldused kui sündmused uudiskirja koostaja elus võtsid oma lõivu, on selles numbris lugusid kevadistest sügiseneni välja.

Üheks muudatuseks on see, et rohkete tõlkelugude asemel on nüüd põhirõhk kohalikel uudistel ja lugudel ning autoreid on rohkem kui üks. Loodetavasti teile meie uuendused meeldivad - ja järgmised numbrid peaksid ilmuma juba ilusti vanas rütmis, umbestäpselt kord kvartalis.

Teile aga suuri kõrvitsaid ja kiiret luuda, vahvaid sõpradega koosveedetud aegu ja mõnusat lugemist soovides,

ANU KUURA
Käpa All
peatoimetaja

Foto: erakogun

Põgus sissevaade

<i>Tänavune "Elmo" jagatud</i>	3
<i>Panime leivad ühte telki</i>	3
<i>PowerFightNight</i>	4
<i>Värvijäädid leidsid kasutust</i>	4
<i>Valmis meie kuues varjupaik</i>	5
<i>Meie tublid abilised</i>	5
<i>Memm ja Miki</i>	6
<i>Lugu meie Maximusest</i>	7
<i>Mida teha kassiga?</i>	9
<i>Isane hoiukodu</i>	10
<i>Aavo ja Simona</i>	12

Käpa All on Varjupaikade MTÜ elektrooniline häälekandja, mis ilmub neli korda aastas, vahel rohkemgi.

Soovid värsked teateid otse e-postkasti?
Saada enda nimi info@varjupaik.ee

Varjupaikade MTÜ annetuskonto SEB pangas
EE561010220068203017

Kui soovid aidata konkreetset varjupaika, lisa selgitusse märksõna: Pärnu, Viljandi, Virumaa, Valga või Võru.

Lisainfo: üldjuht Triinu Priks, tel 504 6102

Kaanel: Rakvere Teatri näitleja Saara Kadak Varjupaikade MTÜ kalendri pildistamisel, foto: Mari Rohtla

Toimetaja: Anu Kuura

Kujundus: Printec

Printec
trükk | print | reklaam

Tänavune "Elmo" jagatud

Foto: Varjupaikade MTÜ

4. oktoobril tähistatakse rahvusvahelist loomakaitse päeva. Selle päeva puhul anname juba kolmandat korda välja loomakaitseteemalise tunnustuse "Elmo". 2015. aasta preemia andis Varjupaikade MTÜ tegevjuht Triinu Priks üle kolmele Rapla politseinikule. Erik Jõesaare, Arto Durejko ning Alar Smirnovi abivalmis ning oskuslik tegutsemine aitas päästa ühe viimase aja õudustekitavama loomapiinamise ohvriks langenud koera Maximuse.

Otsus preemia just nendele politseinikele anda oli täiesti üksmeelne. Mehed ei täitnud väljakutsele sõites mitte ainult oma otseseid töökohustusi, vaid lisaks sellele aitasid koha-

peal igal võimalusel ka meie Pärnu varjupaiga valvemeeskonda. Maximuse juhtum ideaalne näide korraldajate ja loomakaitsjate koostööst.

Elmo näol on tegu tunnustusega, millega avaldame omapoolset tänu möödunud aastal loomade kaitsmisel eriliselt silmapaistnud käitumist üles näidanud ametiisikule või -isikutele, kellega meil on olnud õnn viimase aasta jooksul koostööd teha. Preemia saajatele anname koos tänuga üle ka Tartu kunstniku Siret Rootsi graafilised lehed. Varjupaikade MTÜ on "Elmo" preemiat välja andnud alates aastast 2013.

Panime leivad ühte telki

Eestimaa suvi on üürrike ning seda aega kasutab Varjupaikade MTÜ aktiivselt nii oma töö tutvustamiseks, teavitustöö tegemiseks ning tuluüritusteks.

Loomasõprade abiga soetasime sel kevadel päris oma telgi, millega mugav sellistes kampaaniates osaleda.

Meie telk on käinud Rakveres, Viljandis, Võrus, Valgas, Pärnus ja Tõrvas tegemas kiipimistöid, samuti suveüritustel tutvustamas varju-

paiga loomi ning heategevusloteriiga raha kogumas.

Osalesime Pärnu Loodushariduskeskuse poolt korraldatud kampaanias, Pärnu Hansapäevadel, Grillfestil, Valgas toimunud Liivimaa laadal ning kõikidest eelolevatest üritustest saab teavet meie kodulehel olevast kalendrist <http://www.varjupaik.ee/#!/tegevuste-kalender/cd5f>

Aitäh kõikidele, kes aitasid meid telgi soetamisel!

4000€

on AS Kuma kuue aasta jooksul anetanud koera- ja kassikalendrite müügist meie loomadele.

Tasuta kiibistamised

Iga loom väärleb turvalist elu, keegi ei tea seda paremini kui meie, varjupaikade töötajad. Just seetõttu korraldasime kampaania "Igale loomale kiip", mille käigus sai nii erinevatel veebilehtedel kui kohalikes ajalehtedes räägitud kiipimise vajalikkusest.

Kuid me ei piirdunud ainult rääkimisega, kampaania käigus said tasuta kiibid lemmikloomad Rakveres, Viljandis, Võrus, Valgas ja Pärnus, Audru vallas ning Tõrva linnas.

Hea oli veenduda, et inimesed hoolivad oma lemmikutest!

Lause-paariga

Sel hooajal on Varjupaikade MTÜ kampaaniates ja koostöös Eesti Loomakaitse Seltsiga kiibistatud 939 looma.

29 kassi leidis oktoobrikuu jooksul omale uue kodu meie kampaanias "Mustad kassid koju".

28. oktoobri õhtul tõmbas Hooandja joone alla meie kalendriprojektile. 105 hooandja abiga kogusime 123% vajaminevast summast.

Enam kui 4000 loomale leidsime annetuskokkonna "Ma armastan aidata" toel uued kodud.

Varjupaikade MTÜ-l on oma GoPro kaamera!

Kas tunned mõnda inimest, kes on kohutavalt tore ja sümpaatne, kuid igale pildile jääb vildakalt, silmad kinni või siis hoopis mingis veidras poosis?

Veelgi raskem on loomi pildile saada. Mõni koer ei suuda kuidagi paigal püsida, et temast vähegi arvestatav klõps teha ja paljud kassid

Foto: youtube.com

kipuvad poseerimise asemel otse objektiivi nuusutama. :)

Nüüdsest on Varjupaikade MTÜ-l hoopis avaramad võimalused kodu otsivaid loomi esitleda. GPS Eesti OÜ ning Loom24.ee kutsusid varjupaiga esindajad kohtumisele, kus anti kingitusena üle GoPro kaamera HERO.

Me täname selle suurepärase abivahendi eest ja usume, et edaspidi suudame oma kodutsijaid hoopis atraktiivsemalt esitleda, samuti loodame oma sõprade ja jälgijateni tuua põnevaid kaadreid varjupaikade igapäevaelust!

PowerFightNight

Foto: Deifn

Aprillis sai Pärnu kodutute loomade varjupaik ootamatu, kuid seda südamlikumalt kutse osaleda varjupaiga loomadega rahvusvahelisel tai poksi võistlustel PowerFightNight 7.

Looduses ja spordis on lihtsad, kuid karmid seadused - ellu jääb see, kes on tugevam, kiirem, osavam, targem. Kahjuks ei laiene need seadused koduloomadele, kes

otsest sõltuvad inimesest. Varjupaikades on palju ilusaid, tarku, tublisid koeri, kellest inimesed on loobunud.

PowerFightNight 7 otsustas pakkuda oma abikäe kodutute loomade varjupaigale ning koguda oma võistluse vältel raha kodutute loomade abistamiseks. Õhtuga kogunes 270,22 eurot, mis on tubliks panuseks Pärnu koertemaja ehitusel. Aitäh!

Värvijäädid leidsid kasutust

Koostöös Vivacoloriga soovis Teeme ära meeskond sel aastal pöörata tähelepanu kodudesse, keldritesse ja garaazidesse seisma jäänud kasutuskõlblikele värvijäädidele, mis alatasa jalgu jäädes meenutavad juba tehtud remonti ning valesti käideldes võivad põhjustada ka ohtu keskkonnale.

Nii kutsuti inimesi üles kasutuskõlblike värvijäädke kokku koguma ning heategevuslikul eesmärgil Eestimaa kodutute loomade varjupaikadesse ja Tallinna Loomaaeda tooma, et üheskoos talgupäeval kogutud värvidega üle võõbata hooned, kus elavad loomad ning ruumid, kus toimetavad nende hooldajad.

Foto: Varjupaikade MTÜ

Meiega võttis ühendust Asko Amello Grupist ja pakkus nende lattu seisma jäänud fassaadivaha. Nii saime Viljandi varjupaiga rootsipunasele majale uue kuue ja vaha jätkus ka mujale.

Musikallipai kõigile, kes meie varjupaikadesse värve töid ja ära tegid!

Valmis meie kuues varjupaik

Foto: Varjupaikade MTÜ

Läänemaa varjupaiga juhataja Kaja Maisalu ja Varjupaikade MTÜ üldjuht Triinu Priks uut varjupaika avamas

14. aprill sai kasutusloa Varjupaikade MTÜ Läänemaa kodutute loomade varjupaik, mis on kuues varjupaik meie üle-Eestilises võrgustikus.

Kasutusloa saamine võimaldas meil osaleda Haapsalu linna poolt korraldatavas riigihankes kodutute loomade varjupaiga teenuse

osutamiseks. Kahjuks ei pidanud Haapsalu linn meid lepingu vääriliseks ning hanke võitjaks tunnustati senine teenuseosutaja. Kuid meie oleme tulnud Läänemaale selleks, et jääda ning varjupaiga pidulik avauuritus toimus TV3 ja teiste meediakanalite osavõtul. Esimesed loomad Läänemaa varjupaigast rõõmustavad juba uusi omanikke ning

tööpuudust ei paista tulevat. Kindlasti peaks ära märkima ka fakti, et ehkki Haapsalu linn ei sõlminud meie organisatsiooniga lepingut, ei takista see linnaametnikel jagamast just meie varjupaiga numbrit elanikele, kellel probleemid leitud loomadega. Seega täname Haapsalu linnavalitsust selle kaudse tunnustuse ja usalduse eest.

Meie tublid abilised

Üks pilt räägib rohkem, kui tuhat sõna. Nii mitmedki kodu ootavad loomad on saanud uue võimaluse just tänu üliheale fotole.

Meil on hea meel, et varjupaikadele pakuvad oma abi rahvusvaheliselt tunnustatud fotograafid. Valga varjupaigas vabatahtlikuna tegutsev Andres Tamm osales presitiivikal fotograafide jõuproovil I AM PHOTOGRAPHER ning mõlemad tema maastikupildid said 9. koha,

reportaažifoto aga 6. koha!

Pärnu varjupaiga abiline Kristhel Vaht osales fotoga “Vanamees ja koer” rahvusvahelisel konkursil SHOOT AND SHARE ning tema foto pääses üle 110 tuhande osalenud pildi hulgast saja parima hulka!

Andrese hingekriipivaid loodusvaateid ja palju muudki näed <http://tammefoto.eu> ning Kristheli fotoblogi beebide, pulmapiltide ja hobustega asub <http://www.kristhelfoto.com/>

Foto: Kristhel Vaht

Memm ja Miki

Memm elab Lõuna-Eesti väikelinnas raudteeäärse tillukeses majas koos oma truu sõbra Mikiga. Miki on 9 aastat tagasi kutsikana võetud koer, lootuses veeta aega koos nii heas kui halvas, kuni surm neid lahutab.

Kuna elu on sugulased kaugemale viinud, siis Miki on pikki aastaid olnud tema ainus kuulaja ning lohutaja ja kaaslane. Memme tervis pole kiita, liikumisega on raskusi ja seetõttu käib tal aegajalt abiks ka linnavalitsuse ametnik Ene, tänu kellele Memme mure meieni jõudis.

Ühel päeval kadus Miki müstilisel viisil oma õuest, otsis Memm ja hõikas, otsis Ene. Tulemuseta. Paar päeva hiljem said varjupaigatöötajad kõne, et kesklinnas on üks koer viga saanud, ilmselt auto alla jäänud. Hall karvakera, pigem liialt pikalt kasutatud põrandamopile kui koerale sarnanev, viidi kliinikusse ja seal selgus koletu tõsiasi, et koerast on purenud suurem loom - tohutu haav peas oli juba mädanema hakanud, üle kogu keha pisemad kihvajäljed. Haav puhastati, õmmeldi kinni ning tohterdati ka pisemaid hambajälgi.

Varjupaiga töötajad postitasid koera pildi kohalikku ajalehte ning sealt tundiski Memm ära oma Miki!

Memm oli kirjeldamatult õnnelik ja tänulik, et Miki on elus kuid... kliinik ootas oma raha. Memmel pole sääste pangakontol ega ka sukasääres, pisku sissetulek lihtsalt ei võimalda seda. Võlasumma näris hinge. Kohe nii hullusti, et Memm unustas oma ravimid, rääkimata söögist-joogist. Mikit ravitseda ja hellitada ta ei unusta. Et Memme ennastki veidi poputada, valmistas Ene kodus sooja lõuna ning viis Memmele.

Ühel päeval kasvavad Mikile karvad tagasi. Ühel päeval armistuvad

Foto: erikoogu

ka Memme südamehaavad, ehkki mure truu kaaslane pärast jääb. Lisaks armidele jäävad nii Memmele kui Mikile teadmised, et headus pole maailmast kadunud ja kui häda kõige suurem, on ka võhivõõras inimene valmis aitama! Meie abipalve peale kogunes raha Miki ravifondi lausa üleheliikiirusel ning sellest said makstud ka kordusvisiidid. Veel

kord-paar tuleb neil tohtri juures käia ennast näitamas. Valga veterinaar Jaan Luht ning velsker Liisi Valgre on nüüdseks Memme ja Miki tõelised sõbrad ja siinkohal läkitame nende poole tänud teele!

Me täname veelkord kõiki abistajaid, ainult tänu teile on võimalik aidata loomi nagu Miki!

Ei Circus, ei Pontifex

ehk lugu meie Maximusest

Peaaegu 2 kuud on möödunud päevast, kui Pärnu varjupaika jõudis koljuluu murru ning mädanevate haavadega koer Raplamaalt.

Vaatamata raskele seisundile, aga võibolla just selle tõttu, usaldas koer inimesi esimest hetkest ning talus kannatlikult kõiki protseduure alates haavade puhastamisest kuni päris valusate süstideni, rääkimata mitmest operatsioonist.

Eile lehvitas see vapper koer meile viimast korda sabaga ning lahkus oma uude koju Peipsi äärde, looduskaunisse paika, kus on suur aed, oma maja ja lahke pererahvas. Tema asjad - nimeline kaelarihm, mille hea inimene tema jaoks tikkis ning talle kingitud mänguasi, olid juba varem pakitud.

Maximus ei ole esimene väärkoheldud koer, kellele Natali on kodu pakkunud ja igal koeral tema kodu on omaette tuba, nagu ka koht südames. Natali jätkab Maximuse raviga, seda siis juba oma kliinikus Tartus. Loodame, et Maximuse kodutee, mis sugugi lühike polnud, kulges viperusteta ning soovime talle kuhjaga õnne uues elus!

Aitäh kõikidele, kes Maximuse raviks annetasid, pöidlaid hoidsid ning häid soove saatsid. Järjekordne lugu on saanud õnneliku lõpu tänu teile!

Käsilolevaid projekte tutvustab Varjupaikade MTÜ turundusjuht Mari Hagi.

Sügis on olnud tööine. Koos Eesti Loomakaitse Seltsiga ja kohalike omavalitsustega osaleme kampaanis Kiibi või kaota, mille käigus saavad loomaomanikud kuues Eesti linnas oma lemmiku tasuta kiipida. Alustasime Rakveres ning lõpetame

oktoobri keskes Paines, oktoobrisse mahub ka Pärnu varjupaiga juba traditsiooniks kujunenud kiipimisring Tori vallas.

Põnevamatest projektidest võiks mainida veel Varjupaikade MTÜ heategevuskalendrit. Nii mõnestki möödunud aasta kalendriloomadest on saanud meediastaarid - näiteks Zeus, pärisnimega Reku, kes pärast viit aastat eksirännakuid lõpuks koju tagasi jõudis, samuti Gustav Kastan Coconut, kelle üliemotsionaalne kodulugu läks tuhandetele loomasõpradele hinge.

2016.aasta kalendrit läbivaks teemaks on muinasjutud ja legendid. Meie eesmärgiks on näidata, et varjupaika sattunud loom on täpselt sama armas, naljakas, tark ja ilus kui kodused lemmikud ning kuna muinasjutud on üldjuhul õnneliku lõpuga, loodame kalendripiltide

abil leida uusi kodusid ka meie loomadele, et nendegi lugu saaks õnneliku lõpu. Kalender peaks valmima novembrikuus, et jõulude ajaks juba loomasõprade kingikottidesse jõuda. Meie kalendriprojektile on võimalik hoogu anda Hooandjas.

Iga väike tüdruk on kunagi unistanud luigeprintsessi osast Luikede järvel. Kui printsi parasjagu käepärast pole, saab ka pere lemmik printsi osaga hakkama

Foto: Sigrīd Absolton

Me saame lapse, mida teha kassiga?

Nõuandja on rubriik, kus Pärnu varjupaiga loomaarst Aivi Org annab loomaomanikele käitumisteraapia valdkonnast.

Nii absurdne, kui selline küsimus loomasõbrale ka tundub, on see ometi üks sagedaminiesinevaid erinevates internetifoorumites.

Jättes kõrvale tarkuse, et pere suurenemine nii lemmikloomaku laste arvult peaks olema aegsasti planeeritud tegevus, lähtume ootamatult tekkinud olukorrast ja esitame selle küsimuse spetsialistile. Vastab kogenud veterinaar, loomade käitumisterapeut dr. Aivi Org.

Alustame raseduse ajast ning haigusest nimega toksoplasmooos. Toksoplasmooosi põhjustavat algloomaku ei ole võimalik loodusest hävitada, kuid saab astuda samme, mis aitavad haigust ennetada. Selleks tuleb kassi liivakasti tuleb tühjendada iga päev. Alates kolmandast päevast võivad väljaheitest töepoolsest parasiidid levima hakata. Vähemalt kord nädalas tuleb liivakasti kuuma veega pesta. Rasedal ei ole

soovitav kassi kasti tühjendada, kui see on hädavajalik, võiks kasutada kummikindaid.

Regulaarne parasiiditõrje on elementaarne ja see ei tohiks sõltuda laste olemasolust. Tegelikult ohustab kaslastel levivatest haigustest inimest seenhaigus, kõik muud on liigispetsiifilised.

Kuidas toime tulla hirmuga, et peres varem elanud kass tunnetab lapse näol konkurentsi?

Selleks soovib dr. Org juba lapsele riideid ostes lasta kassil neid nuuskida ning nendega kassi silitada- kassi silitamine laste riietega jätab riietele kassi lõhna ja tekitab loomas turvatunde, et need asjad ja hiljem laps, kes neid kandma hakkab, on pereliige, mitte sissetungija. Kass on küll üksi jahipidaja, kuid muidu väga seltskondlik ja suhtleja loom.

Kui imik tuuakse koju, võiks kas-

si kaasata kõikidesse tegevustesse temaga rääkides- «nüüd vahetame mähkmeid» või «nüüd on aeg last toita» jne.

Reegel on aga see, et magavat last ja looma (ükskõik missugust) ei jäta omapäi. Kass (või iga teine loom) võib magavat last nuuskida ning kui imik liigutab, võib sellele järgneda käpalöök.

Emaseid kasse peetakse üldiselt rohkem koduhoidvaiks ning inimest tähtsustavaiks, kuid on ka isaseid lembekasse, siin ühtset reegilt ei ole. Vahel vajab isane kass harjumiseks lihtsalt rohkem aega.

Kui imik on juba kodus ning kassil on ilmnenud stressitunnused, tasub konsulteerida veteraari või käitumisterapeutiga.

Üks õige perekond koosnebki nii täiskasvanutest, lastest, kui lemmikloomadest ning lapse sünd ei ole mingil tingimusel õigustatud põhjus loomale uue kodu otsimiseks.

Isane hoiukodu

Tere kõigile, "Isane Hoiukodu" siin. Veidi aega tagasi paluti mul kirjutada oma hoiukoduks olemisest. Et teisi "isaseid inimesi" julgustada hoiukodundusega tegelema ...

No kuidas ma teid siis julgustan, isased inimesed? Ja kõiki teisi muidugi ka ...

Alustame algusest ja vaadake siis ise, kas leidsite eneses julguse, tahte ja hoolimise üles.

Algatuseks - ma olen töötav, katsun vahel kassi- ja koduvälist elu elada, käin sõpradega väljas ja vahel üksi ka - no peaaegu nagu normaalne inimene.

Hoiukodu sai minust maikuu 2013 kui Pärnu varjupaigast kolisid mu elamisse sõbralik kassimamma ja tema 4 paarinädalast poega. Lootus oli lihtne - olen max 2 kuud hoiukodu, ninnutan tittesid, teen emmele pai, siis saavad kõik enesetele kodud ja asi tahe!

Elu tolle esimese pesakonnaga

oli ikka üürata põnev.

Kassimutt oligi sõbralik - kui puuris oli, aga kohe kui välja sai, kukkus mind retsima. Pised kasvasid imeruttu rüblikuteks ja andsid endast parima, et mu "kassikabinet" nende maitse järgi oleks kujundatud...

Mis ma ikka oskan öelda - ise ma ju neid tahtsin.

Mõned tited said ruttu koju, mõned ootasid pikemalt ja kassimamma Maiu (nüüdseks nimega Amanda aka Mann) jäi minu juurde. No kel-

lele ma ikka sellist fuuriat pakun? Fuuria, muide, on nüüdseks pisike nurruja ning alati esimene, kes mulle koju jõudes uksele vastu tormab - vaibad sassis ja asjad kukkumas...

Ja ma olen tänulik, et mulle see pere kasvata-da anti. Selliseid kogemusi ei oleks ma saanud mitte kuskilt mujalt. (Ma saan muidugi

aru ka, et kassipojauputuse ajal on iga võimalik hoiukodu just see tore hoiukodu).

Igatahes - tänaseks on mu juures kodu oodanud üle 20 kassi. 3 neist on hetkel veel siin ringi traavimas (lisaks mu enese kolmele sh Mann), aga küllap nemadki selle oma ja õige inimese leiavad.

Mõned eredamad hetked ka kogu selle "hoolimise" ja muu "ninnunänu" juurde :)

Esimesest pesakonnast kaotasin ma ühe pisiplika.

Mitte diivani alla või lillepotti, aga lõplikult - tema kehas oli haigus, mida ei andnud ravida. Mässasime siin mitu ööpäeva, et titt jalgele saada, aga ... lõppeks pidin ma kliinikule andma selle nõusoleku... Süda tilgub verd siiani ja ikka veel mõtlen, et kas äkki kuidagigi oleks see võinud teisiti minna. Tean, et oli surmav haigus, aga...

Või siis tittede sisekujundus - jõuan mina koju ninga avastan, et kassikabinet kahtlaselt valge... Avan ukse ja - kardinad koos kardinoruga laest alla võetud, pisid

hirmõnnelikud oma saavutuse üle ja... mina panin ukse tasakesi kinni ning tõttasin pildiparaati otsima. Ausõna, kassid mõjuvad nii! Mu sõbrad ja jälgijad Facebook'is olid küll pisut teisel arvamusel, aga ikkagi.

Kassid on vahel haiged ka. Iseäranis siis kui enese juurde Kiirabiklini-
kust vedada selliseid, kes sinna jäetud ja keda keegi enam ei taha. Näiteks Kass kelle käppa oli nii tugevasti puretud, et see tuli amputeerida. Ja kuskile minna tal ei olnud.

No kuidas ma siis ütlen, et... pole minu asi, kui hetkel veel üks kuidagi ikka mahuks? Kui me oma öistest süstimestest lõppeks üle saime, tuli jälgida, et palavikku poleks. Rohud olid olemas, aga manustada tohtis noid vaid alates teatud temperatuurist ... Siiani ajab mind ennast naerma esimene kraadimine. Kassi ju teadupärast kaenla alt ei kraadita ning üksinda on see tegevus ikka üsna koomiline. Vähemalt takkajärgi.

Ja midagi lõbusat hoiukodundusest ka - võimalik on kohtuda VÄGA erinevate inimestega.

Sa võid saada pakkumisi lastehoiuks, kuna vanematel on pikem poeskäik plaanis (kassid juba ju on

ja karvased loomad lastele meeldivad), mõni kassivaataja võib teha midagi hoopis ootamatut - näiteks tantsu vihtuma hakata ümber kassi jne jne

Kui Sul juhtub olema ka enda kass (või muu lemmikloom), siis pead olema valmis selleks, et just tema võib uue huvilise ära ja aega läheb umbes tunnike, et soovijat veenda - see on MINU ja loovutamisele ei kuulu!

Mina olen kas otseselt või kaudselt olnud nende paari aasta jooksul seotud Varjupaikade MTÜ, Pesaleidja MTÜ ja Nurru Ometi MTÜ-ga. Ja teate - neil kõikidel on erinevatele nimedele vaatamata üks ühine asi - hoolitakse loomadest ja aidatakse teineteist.

See seltskond, kellega ma olen kohtunud on väärt nii mahavõetud kardinaid, uneta öid ja muid pisikesi ahastamapanevaid pätitegusid!

PS. Nimest ka. Paar aastat tagasi ei olnud just palju hoiukodusid-meesterahvaid, kes nn iseseisvalt oleksid karvajalgu enesele tahtnud. Ikka oli kuskil keegi naisinimene, kes mõjutas... Kui siis meie hoiukodudega liitus Aimar, siis "karjatasin" grupis rõõmsalt, et "jee, veel üks isane inimene" ja üks selleaegne vabatahtlik/hoiukodu pani asja paika: "Sa oled nüüd Isane Hoiukodu ja palun kohe teha blogipostitus..."

Nii see jäigi...

Avan ukse ja – kardinad koos kardinoruga laest alla võetud, pisid hirmõnnelikud oma saavutuse üle

Kassimutt oligi sõbralik – kui puuris oli, aga kohe kui välja sai, kukkus mind retsima.

"Isase Hoiukodu" saamislugu

Ja miks siis ikkagi ka "isane inimene" võiks hoiukoduks hakata? Kasvõi juba selle pärast, et tavaliselt on kassid parimad stressimaandajad! Lisaks on kodu hoopis parem ja toredam koht, kuhu tulla - kõik on rahul ja õnnelikud jne. Töö ja eraelu tasakaal on hoopis parem -

koju tulles ei ole lihtsalt enam aega töö peale mõelda! Alguses harjumatu, aga pärast paari kuud täiesti loogiline lähenemine! Ja - kui on plaan kuskil kohas paar aastat peatuda ning pikemaks ajaks end kellekui siduda ei taha, siis on hoiukodu just parim viis lemmiku pidamiseks

... (Valmis peab olema muidugi selleks, et selle paari aasta jooksul on mitmeid lemmikuid!)

Autor soovis, et piirduksime tema nimes pseudonüümiga "Isane Hoiukodu".

Nagu sukk ja saabas - Aavo ja Simona

Kuidas on sujunud Aavo viimane aasta varjupaigast võetud koeraga Simona, küsis Varjupaikade MTÜ vabatahtlik Hetty Nõmmann.

Millised loomad on sul varem olnud?

Poisikesena sai akvaristikaga tegeletud. Vahepeal oli kolm akvaariumi korraga. Ühe hiirepoja püüdsin ka kunagi kinni ja siis pidasin teda mõned päevad salaja. Pärast sai õues lahti lastud. Ja siis oli üks Taks. Tegelikult oli tegemist väiksemapoolse krantsiga, kes küll päris taksikoerast hulga maad suurem oli, ent mulle ta taksi meenutas ja nimeks sai Taks. Ise võtsin selle pe-

sakonna sünnituse vastu. Üks Taksivend käib mul ikka vahel külas, sai õetütrelle.

Esimene mälestus seoses loomadega?

Kes neid esimesi mälestusi nüüd nii ritta enam panna oskab. Aga vanaema juures Põrgus (Tartu maal, Vara vallas asub sellenimeline küla) ikka sai tallekesi silitatud ja kutsaga mängitud. Räägitakse, et kalkunaid olla ma kart, kuid kui vanaema pisike koer mind ühel päeval näkku hammustas, olin ma järgmisel päeval koera käest vabandust paluma läinud. Lapse loogika arvas, et ju ma tegin midagi valesti, et koer niimoodi. Tegelikult olla hoopis naab-

rid koerale konte andnud pererahvale teadmata ja see siis kaitses oma saaki. Niimoodi ma kaks päeva järjest näkku hammustada sain. Koerad on ikkagi meeldima jäänud ja selle tühja asja pärast ma neid pelgama küll pole hakanud. Selline oli kolmeaastase koeraarmastus.

Miks otsustasid võtta just koera ja mitte kassi?

Ma tahtsin omale sõpra. Sõpra kes tuleks ja otsiks tähelepanu, kelle eest hoolitseda, et ka enda terve eest hoolt kandmine paremini meelde tuleks.

Miks tulid koera otsima just varjupaigast?

Tegelikult oli esmane mõte võtta kutsikas, kelle peal püüda natuke hüpokoera õpet katsetada. Samas on varjupaik selline tänuväärne asutus, kui juba koera võtt plaanis, siis tundus see üsna loogilise võimalusena. Uuritud sai kutsikakoolitust, kas oleks sobivat hüpokoera kandidaati kusagil. Muu hulgas ei saanud väisamata jätta ka varjupaikade lehekülgi. Selle koha pealt oli mul ka tore abiline, kes ikka ässitas ja ärgitas ja pidevalt uusi koerakoolitust postitas. Nii me lõpuks sattusimegi kolmekesi Simonat vaatama - mina, vend ja tema kaasa. Eks see vist Simona oligi, kes lõpliku valiku tegi.

Kuidas on koera võtmine sinu elu muutnud?

Koer on pereliige. Isegi uue auto soetamisel tuli arvestada, et autos koerale sobiv koht oleks.

Hüpokoera ma pole püüdnud temast teha. Ta on selleks pisut liiga isepäine, tema isikuomadused ei ole päris need. Sellegipoolest on ta mu tervisele hästi mõjunud. Kasvõi hommikused rutid, koeraga välja minemine jne. on aidanud mul oma rohtude võtmist paremini meeles pidada. Ei lase ta mul end ka terveks päevaks arvuti taha unustada. Ikka tuleb vahepeal tähelepanu nõutama ja siis meenub juba endalegi muu maailm, mis pooleli olevast projektist väljaspool. Ja kui midagi ikka väga nihkes on, siis koolitusega või ilma, aga ikka ta tuleb ja ütleb seda.

Koju on alati hästi vahva tulla kui sind üks krussis sabalehvitus uksele on ootamas. Üldse annab koer palju jõudu ja head energiat.

Rõõmu on Temast palju. Kui mul on hea meel on ka koer rõõmus ja see teeb meelega veel rõõmsamaks. Kui aga miski on läinud kehvasti ja meel on nukker, siis tuleb vahet isegi see isepäine koer ja poeb kaisu. Ja nagu iseenesest hakkavad siis pilved lahtuma, sest kus saab nuk-

ker meel kesta, kui selline koer sind lohutama ronib?

Kas teil on Simonaga väljakujunenud ka kindel päevakava, mahub sinna ka midagi huvitavat/erilist?

Päevad on minu puhul väga erinevad. Kui ma aga õhtul arvuti taga tööd teha nokitsen, kipub Simona minu voodisse pugema. Seal ootab ta rahulikult. Vahel tunde. Kui ma lõpuks ise magama läen, jätab ta mulle sooja aseme ja läheb suurde tuppa oma tugitooli või diivanile. Üldse meeldib talle lähedus väikese distantsiga.

Kui ma aga ilma temata kusagil kodunt ära käin ja siis koju naasen võtab ta mind alati väga ülevoolavalt vastu.

Kus huvitavates kohtades te koos Simonaga käinud olete?

Oleme seigelnud Muhu saarel, jalutanud Kadrioru pargis ja erinevates Eesti mõisates. Vähemalt kolmes linnuvaatlustornis on ta ka ära käinud. Ise tuli üles ja ise ronis alla. Kohe kahju on uksest välja minna, kui teda kaasa ei saa võtta. Simona on ka Narva linnuses käinud ja luuleõhtuidki külastanud. Trammi -ja busisõidudki pole talle võõrad. Üsna tihti käime koos näiteks Aleksandri pubis söömas. Tallinnas on koerasõbralikke kohti enam.

Milliseid huvitavaid kohti plaanite tulevikus külastada?

Järgmiseks suveks pean kindlasti koera kuulekaitseid ära tellima, et saaks rohkem vabaõhusündmustel koos käia. Suurematele festivalidele ja rockiüritustele ei taha teda hetkel veel kaasa võtta, sest ei taha talle haiget teha.

Ühtlasi sooviks lähema paari aasta jooksul oma mootorrattale külgorvi muretseda (või külgorviga mootorratta hankida), et saaks

koera ka motomatkadele kaasa võtta.

Millega on Simona suutnud sind üllatada?

Esimene suur üllatus oli see, kui koera koju töin ja ta kohe söögilauda austas. Oli ta ju minu arusaamist mööda õuekoer. Käib ninaga laua ääres, aga nina lauale ei tõsta. Söömise ajal on kannatlik ega nori.

Eks ta üllatabki mind tihtilugu oma kõrge sotsiaalse intellektiga. Tegelikult sobib ta väga hästi ka teraapiakoeraks künofoobia all kannatavatele inimestele. Vähemalt kahel juhul on ta olnud selles valdkonnas vägagi edukas!

Võibolla ei ole need väga üllatused, ent iga kord kui märkan mõnd käitumismustri muutust, mis viitab usaldusele ja/või hoolimisele. Need teevad kindlasti tohutu suurt rõõmu.

Kuidas sõbrad ja perekond suhtuvad sinu otsusesse ja Simonasse?

Enamus sõbrad juba teavad, et kipun liikuma kahekesi. Mõni on vahet isegi üllatunud kui üksi tulen. Ega ma vist ei teagi kedagi, kellele Simona ei meeldiks.

Kas oled pidanud seoses koeravõtu otsusega ka millestki loobuma?

Ei tea. Eks kindlasti peab millestki loobuma. Lõpuks on asi valikutes. Alati on midagi, mille vahel pead valima. Mina valisin tervise ja Sõbra. Millestki olulisest küll loobuma pole pidanud.

Kas tulevikus on plaanis võtta Simonale seltsiliseks ka mõni teine loom?

Me siin oleme suvel Simonaga kõvasti maja ehitanud. Simonale on ju suurt maja vaja, et saaks rohkem joosta. Kui kevadel kogu õuele aed ümber saab, siis tahaks paar lammas võtta. Simona ka kade ei ole. Kui ta oma tähelepanu vajaduse rahuldatud saab, siis teda üldse ei sega, kui ka mõni teine koerus sügatud saab. Ehk siis kes teab mis tulevik toob? Mina veel ei tea!

Rohkem aktiivset liikumist. Koeraga käime iga nädal trennis ja vahel pikemaid otsi jalutamas.

Mida uut on varjupaikades tulekul, räägib Varjupaikade MTÜ üldjuht Triinu Priks.

Uus on unustatud vana ja nii kulgeb elu ka varjupaikades. Möödunud aasta oktoobrikuus tulime välja mustade kasside tasuta loovutus-kampaaniaga.

Eestlane ei ole nii ebausklik, kui meedia püüab näidata ja 20 nõiakassi leidsid endale kodud. Samasugune kampaania toimub ka tänava ning me loodame Halloweeniks kõik mustad ja peaaegu mustad kassid koju saata. Ehk siis kodupakkuja saab kiibitud, vaktsineeritud ja

kastreeritud/steriliseeritud looma täiesti tasuta ja seda oktoobrikuu jooksul kõikides meie kuues varjupaigas.

Põhjalikest uuendustest võib aga rääkida seoses ehitustegevusega. Tänu ehitusfirmale Merko on meil võimalus saada materjale ning see on tekitanud tõelise ehitusbuumi:

Võru varjupaik loodab valmis ehitada kliinikuruumid, Läänemaa varjupaik saab ilmastikukindlaks muuta kasside maja, Viljandi on juba ehitanud valmis töötajatele riietusruumi ning valmimisel on laoruumid. Valgas ootavad ees pispäranded ning koerte aedikute

helikindlamaks muutmine.

Pärnus on pooleli nii uus koertemaja lühikarvalistele loomadele kui kasside garantiinimaja rajamine.

Merko, Saint Gobaini ning Vivacolori panust on raske ületähtsustada ajal, kui varjupaikades on nii palju ravimeid ja operatsioone vajavaid loomi, ei ole meil endil võimalik kulutada raha ehitusmaterjalide peale. Vajalikud tööd oleme teinud ise ning vabatahtlike abiga. Seega- kui mõni tubli töömees või -naine saaks appi tulla- helistage, töökäsi vajame rohkem kui kunagi varem!